

Cauza C-295/10

Genovaitė Valčiukienė și alții

împotriva

Pakruojo rajono savivaldybė și alții

(cerere de pronunțare a unei hotărâri
preliminare formulată de Vyriausiasis administracinis teismas)

„Directiva 2001/42/CE — Evaluarea efectelor anumitor planuri și programe asupra mediului — Planuri care stabilesc utilizarea unor zone mici la nivel local — Articolul 3 alineatul (3) — Documente de amenajare a teritoriului la nivel local care nu se referă decât la un singur obiect de activitate economică — Evaluare în temeiul Directivei 2001/42/CE exclusă de dreptul național — Putere de apreciere a statelor membre — Articolul 3 alineatul (5) — Legătură cu Directiva 85/337/CEE — Articolul 11 alineatele (1) și (2) din Directiva 2001/42/CE”

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 22 septembrie 2011 I - 8822

Sumarul hotărârii

1. *Mediu — Evaluarea efectelor anumitor planuri și programe asupra mediului — Directiva 2001/42 — Domeniu de aplicare — Planuri și programe care pot avea efecte importante asupra mediului — Puterea de apreciere a statelor membre — Domeniu de aplicare și limite*

[Directiva 2001/42 a Parlamentului European și a Consiliului, art. 3 alin. (2), (3) și (5)]

2. *Mediu — Evaluarea efectelor anumitor planuri și programe asupra mediului — Directiva 2001/42 — Obligația de a efectua o evaluare de mediu fără a aduce atingere cerințelor altor dispoziții de drept al Uniunii — Limite*

[Directiva 85/337 a Consiliului; Directiva 2001/42 a Parlamentului European și a Consiliului, art. 11 alin. (1) și (2)]

1. Marja de apreciere de care dispun statele membre în temeiul articolului 3 alineatul (5) din Directiva 2001/42 privind evaluarea efectelor anumitor planuri și programe asupra mediului în stabilirea anumitor tipuri de planuri care pot avea efecte semnificative asupra mediului este limitată de obligația, prevăzută la articolul 3 alineatul (3) din această directivă coroborat cu alineatul (2) al aceluiași articol, de a supune unei evaluări ecologice planurile care ar putea avea efecte semnificative asupra mediului, în special din motive legate de caracteristicile, de efectele acestora și de zonele care ar putea fi afectate.

Prin urmare, un stat membru care ar stabili un criteriu care ar avea drept consecință faptul că, în practică, o categorie de proiecte ar fi de la început exclusă în întregime de la evaluarea ecologică ar depăși marja de apreciere de care dispune respectivul stat membru în temeiul

articolului 3 alineatul (5) din Directiva 2001/42 coroborat cu alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol, cu excepția cazului în care s-ar putea considera, pe baza unor criterii pertinente, precum, printre altele, obiectul acestora, mărimea teritoriului pe care îl ocupă sau caracterul sensibil al zonelor naturale în cauză, că niciunul dintre proiectele excluse nu ar putea avea efecte importante asupra mediului.

În aceste condiții, articolul 3 alineatul (5) din Directiva 2001/42 coroborat cu articolul 3 alineatul (3) din această directivă trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care prevede în mod general și fără o examinare a fiecărui caz că o evaluare în temeiul directivei menționate nu trebuie efectuată atunci când planurile care stabilesc utilizarea unor zone mici la nivel local nu se referă decât la un singur obiect de activitate economică. Astfel, un criteriu similar nu este de natură să permită să

se aprecieze dacă un plan are sau nu are efecte importante asupra mediului.

(a se vedea punctele 46-48 și 54 și dispozitiv 1)

2. Articolul 11 alineatele (1) și (2) din Directiva 2001/42 privind evaluarea efectelor anumitor planuri și programe asupra mediului trebuie interpretat în sensul că efectuarea unei evaluări ecologice în temeiul Directivei 85/337 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului, astfel cum a fost modificată prin Directiva 97/11, nu înlătură obligația de a se efectua o astfel de evaluare în temeiul Directivei 2001/42.

Cu toate acestea, revine instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă o

evaluare care a fost efectuată în temeiul Directivei 85/337, cu modificările ulterioare, poate fi considerată drept expresia unei proceduri coordonate sau comune și dacă aceasta respectă deja toate cerințele Directivei 2001/42. În cazul în care s-ar dovedi că aceasta este situația, nu ar mai exista obligația de a efectua o nouă evaluare în temeiul acestei din urmă directive.

În plus, articolul 11 alineatul (2) din Directiva 2001/42 nu obligă statele membre să prevadă în ordinea lor juridică internă proceduri coordonate sau comune care să respecte cerințele Directivei 2001/42 și ale Directivei 85/337.

(a se vedea punctele 63-66 și dispozitiv 2 și 3)